

US21015305

Potvrzení o doručení dokumentu

Organizace: Ústavní soud

ÚSTAVNÍ SOUD	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	17 -03- 2021 4
krát Přílohy:	
Vyřizuje:	

Základní údaje

Číslo podání: US CKDP 0003811/21

Odesílatel Stanislav Polčák - Polčák Stanislav,
JUDr., advokát

Věc: Návrh na přezkum zákona č. 35/2021 Sb., o Sběrce právních předpisů územních samosprávných celků a některých správních úřadů

Doručeno: 17. 3. 2021 19:15:11

K Rukám:

ID zprávy: DZ-128536

Do vlastních rukou: Ne

Email/DS: z84fstx

Spisová značka:

SP. Zn. Odesílatele:

Nepředchází!

Seznam validací

Výsledek	Soubor	Subjekt certifikátu	Vystavitel
Příloha je validní	Sbírka-předpisů-ÚSC-návrh-na-ÚS.pdf		
Neobsahuje žádné podpisy	Sbírka-předpisů-ÚSC-návrh-na-ÚS.pdf		
Příloha je validní	Sbírka-předpisů-ÚSC-podpisová-listina.pdf		
Neobsahuje žádné podpisy	Sbírka-předpisů-ÚSC-podpisová-listina.pdf		
Podpis je platný	PrijataDZ.zfo	SERIALNUMBER=S91490, CN=Informační systém datových schránek - produkční prostředí, O=Ministerstvo vnitra České republiky, OID.2.5.4.97=NTRCZ-00007064, C=CZ	CN=PostSignum Qualified CA 4, O="Česká pošta, s.p.", OID.2.5.4.97=NTRCZ-47114983, C=CZ

JUDr. **Stanislav Polčák**

advokát

ČAK: 11590
tel: 734 588 408
email: polcak@email.cz
ID dat.schr.: **z84fstx**

sídlo AK:

Article I. Řehenice - Malešín 10
251 67 p. Pyšely

pobočka:

Fügnerovo nám. 1808/3
120 00 Praha 2

V Praze dne 15.3.2021

zn.: --- **nepředchází**

dat.schr.: **z2tadw5**

Ústavní soud ČR

Joštova 625/8
660 83 **Brno-střed**

ÚSTAVNÍ SOUD	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	17 -03- 2021 4
____ krát Přílohy: _____	
Vyřizuje:	

Ústavní soud ČR

Navrhovatel: **skupina senátorů,**

za něž jedná senátor **Michael C a n o v**, jenž udělil plnou moc k zastupování před Ústavním soudem

JUDr. Stanislavu Polčákovi, advokátovi

AK Řehenice 10, 251 67 Pyšely, dat. schr.: **z84fstx**

Účastník řízení: 1) **Poslanecká sněmovna PČR**

2) **Senát PČR**

N Á V R H

podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy ČR

**zrušení některých ustanovení zákona č. 35/2021 Sb.,
o Sbírce právních předpisů územních samosprávných celků a některých
správních úřadů, a zrušení některých ustanovení zákonů č. 128/2000 Sb., o
obcích, a č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění zákona č. 36/2021 Sb., kterým se
mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o Sbírce právních předpisů
územních samosprávných celků a některých správních úřadů**

spolu s návrhem na přednostní projednání
(§ 39 zákona o Ústavním soudu)

Přílohy:

Podpisová listina senátorů

Plná moc

Nepředchází

I. Předmět návrhu

1. Navrhovatelka – skupina senátorů, využívá svého práva daného § 64 odst. 1 písm. b) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, v platném znění, a navrhuje Ústavnímu soudu zrušit v návrhu vymezená ustanovení zákona č. 35/2021 Sb., o Sbírce právních předpisů územních samosprávných celků a některých správních úřadů, a zákona č. 36/2021 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o Sbírce právních předpisů územních samosprávných celků a některých správních úřadů.
2. Navrhovatelka tak činí pro své přesvědčení, že tímto návrhem napadená ustanovení jsou v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, což zevrubně odůvodňuje v části II. návrhu.

II. Meritum věci

(a) Úvodní poznámky

3. Dne 3. 2. 2021 byly ve Sbírce zákonů vyhlášeny zákon č. 35/2021 Sb., o Sbírce právních předpisů územních samosprávných celků a některých správních úřadů, a zákon č. 36/2021 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o Sbírce právních předpisů územních samosprávných celků a některých správních úřadů. Účinnosti mají oba předpisy nabýt 1. ledna 2022.
4. Oba tyto předpisy jsou výrazem koncepce, která podmiňuje platnost a účinnost samosprávných předpisů (jak obecně závazných vyhlášek vydávaných v samostatné působnosti, tak nařízení vydávaných v působnosti přenesené) i předpisů vydávaných některými správními úřady jejich publikací v celostátně vedené sbírce.
5. V důvodové zprávě dovozuje vláda nezbytnost tohoto řešení z principu právního státu a z něj vyplývajícího požadavku na poznatelnost a dostupnost práva a rovněž požadavku právní jistoty.

(b) Pochybnosti k projednávání zákona v nouzovém stavu

6. Koncepce popsaná v předchozích bodech se dle navrhovatelky nachází mimo kautely ústavního pořádku, k čemuž se obšírněji vyjádří v dalších bodech. Nejprve by ale navrhovatelka ráda uvedla, že vůči oběma uvedeným zákonům primárně nebrojí z procesních důvodů při přijímání napadeného zákona, když hlavní tenor svých výhrad směřuje k porušení ústavně zaručených práv samospráv. To nicméně neznamená, že postup vlády při přípravě příslušných předloh i kontext jejich projednávání je prost jakýchkoliv pochybností.
7. Jako významné se jeví především jedna z klíčových částí odůvodnění sněmovního tisku č. 575, které mělo vést vládu k záměru předložit tento zásadní předpis Parlamentu ČR, jimž se zásadně vstupuje do prostoru ústavně chráněné samosprávy: „*I když mají územní samosprávné celky zákonnou povinnost zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup všechny své vydané právní předpisy, v praxi není tato zákonná povinnost vždy plněna.*“ Vláda toto tvrzení jakkoli nedokládá, přestože lze mít za to, že popis a číselné vyjádření tohoto fenoménu by mělo být

v situaci, kdy tato představa vede k tak zásadnímu kroku, jako je novelizace zákona významně zasahující do práva na samosprávu, samozřejmě.

8. Jako problematické se navrhovatelce jeví také to, že oba zákony byly projednány a přijaty z podstatné části za nouzového stavu a kdy možnost dotčených subjektů – územních samosprávných celků i organizací zastupujících jejich zájmy – účinně zasáhnout do veřejné debaty byla ztížena, když primárně své kapacity věnovaly zmírnění následků pandemie Covid-19. Je sice pravdou, že například Sdružení místních samospráv České republiky, které zastupuje třetinu všech obcí a měst v ČR, vůči návrhům uplatnilo řadu výtek, ty ale nebyly dostatečně vzaty v potaz a je otázkou, zda by takový průběh a výsledek bylo možné očekávat za běžných okolností, v období prostém mimořádných stavů. Je třeba také uvést, že možnost veřejnosti a zájmových sdružení účastnit se projednávání zákonných předloh, která byla pro obě komory Parlamentu ČR běžnou praxí a umožňovala přímo při projednávání předloh ve výborech seznámit členy zákonodárního sboru s jejich postojem a výhradami, což však v době nouzového stavu nebylo z důvodů restrikcí prakticky možné. Adekvátní online zapojení umožněno bohužel rovněž nebylo.

(c) Ústavněprávní deficity přijaté úpravy

9. Pokud jde o vytýkanou materiální protiústavnost výše popsané koncepce, má navrhovatelka za to, že zahrnutím samosprávných předpisů, zejména obecně závazných vyhlášek, které jsou výrazem originární samosprávné normotvorby, do režimu zákona o Sbírce právních předpisů územních samosprávných celků a zakotvením podmíněnosti jejich platnosti a účinnosti zveřejněním v této sbírce porušil zákonodárce ústavním pořádkem garantované právo na samosprávu (čl. 8 Ústavy – „*Zaručuje se samospráva územních samosprávných celků*“) a jeho výron, kterým je právo územních samosprávných celků, resp. jejich zastupitelstev vydávat v mezích jejich působnosti obecně závazné vyhlášky dle čl. 104 odst. 3 Ústavy.
10. Vláda na ústavní rovině opírá popsanou koncepci o princip právního státu, ze kterého vyplývá zásada poznatelnosti a dostupnosti práva. Na pomoc si vláda bere Ústavní soud, když v důvodové zprávě uvádí pasáže z celé řady jeho rozhodnutí. V nich se hovoří o poznatelnosti, předvídatelnosti a dostupnosti práva a o principu právní jistoty. Cituje také rozsáhle odbornou literaturu a zmiňuje i rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva. Společným jmenovatelem těchto rozhodnutí je, že se v nich nehovoří o přípustnosti navázání platnosti samosprávných právních předpisů na jejich publikaci v celostátní sbírce spravovaném státem. Ostatně takový přístup, kdy musí samospráva věřit, že stát své povinnosti ve vztahu k postavení samospráv bude plnit, naráží na řadu úskalí (např. opomenutí zveřejnění předpisu samosprávy ze strany státu - viz dále).
11. Mimořádnou pozornost věnuje vláda nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2315/15, který cituje dokonce opakovaně. Vzhledem k jeho významu mu bude věnována rozsáhlejší pozornost. Ústavní soud v tomto nálezu uvedl, že „*uvedené obtíže [spočívající v poznatelnosti, resp. dostupnosti práva] by byly odstraněny, kdyby se všechny právní předpisy obcí a krajů publikovaly na internetu nebo kdyby byly centrálně zpřístupněny - právní předpisy obcí a krajů přitom již nyní jsou shromažďovány krajskými úřady a Ministerstvem vnitra či jiným příslušným ústředním správním úřadem*“. Zatímco vláda klade důraz na první část souvětí (příslušnou pasáž dokonce podtrhla), navrhovatelka upozorňuje na druhou jeho část, která přitom vládě, popřípadě zákonodárci poskytuje velmi jasné vodítko, jakým způsobem při zajištění dostupnosti předpisů samospráv postupovat. **Navrhovatelka je nucena klást si otázku, proč vláda nevyužila mechanismu, na který Ústavní soud poukázal a jehož se vláda sama dovolává?** Příslušné zákonné normy územním samosprávám ukládají povinnost

zaslat obecně závazné vyhlášky a nařízení příslušným dozorovým orgánům (§ 12 odst. 6 zákona o obcích, § 8 odst. 9 zákona o krajích, § 45 odst. 12 zákona o hlavním městě Praze) již dle současné úpravy a vláda tak mohla svého legitimního cíle dosáhnout výrazně snadněji – využitím informací, které již má k dispozici; významnou výhodou tohoto řešení by byla kromě souladu s ústavním pořádkem také využití postupů, které se uplatňují již dlouhá léta a adresáti práva jsou na ně zvyklí.

12. V této souvislosti se jeví jako příznačné a současně poněkud kuriózní, že jako významný důvod pro zavedení této koncepce se uvádí neinformovanost Policie ČR o samosprávné normotvorbě. Ministerstvo vnitra, které je ústředním správním úřadem pro záležitosti Policie ČR, přitom touto normotvorbou na základě výše uvedených ustanovení disponuje. Je pak pozoruhodné, že místo zlepšené komunikaci mezi jednotlivými státními orgány a institucemi vláda volí dle návrhovatelky v rozporu s ústavním pořádkem řešení zatěžující externí subjekty.
13. K požadavku na poznatelnost práva, který vláda zdůrazňuje, lze uvést, že v žádném případě nejde o hodnotu, jejíž význam by návrhovatelka jakkoli zpochybňovala. Cítí však povinnost konstatovat, že z tohoto principu již vychází dosavadní právní úprava. Ta podmiňuje platnost samosprávného právního předpisu vyhlášením, které se provede vyvěšením právního předpisu na úřední desce obecního úřadu v případě obecních předpisů (§ 12 odst. 1 zákona o obcích), nebo vyhlášením ve Věstníku právních předpisů kraje, resp. ve Sbírce právních předpisů hl. města Prahy (§ 8 odst. 2 zákona o krajích, § 45 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze).
14. Efektivitu této regulace vláda zpochybňuje, činí tak ovšem pohříchu velmi nepřesvědčivým způsobem, k čemuž se návrhovatelka již vyjádřila v předchozím oddílu. Pokud vláda měla za to, že podoba stávající či jejího naplňování není optimální, měla vzhledem k normativním omezením volit spíše cestu přiměřených oprav a doplnění než radikální přestavby – a v první řadě měla důkladně zdokumentovat, jak vážný a frekventovaný problém nezveřejňování samosprávných právních předpisů na webových stránkách představuje.
15. Platí to především s ohledem na ústavní normativní kontext. Právní předpisy vydávané samosprávami na základě čl. 104 odst. 3 Ústavy (tedy obecně závazné vyhlášky) jsou originárními právními předpisy a představují projev jejich ústavně garantovaného práva na samosprávu. Jediné omezení, které ústavodárce předpokládá, se týká „mezí působnosti“, jde tedy o omezení obsahové, nikoli formální, a v tomto smyslu Ústava ingerenci jiných než samosprávných orgánů nepředpokládá. Návrhovatelka připouští, že v případě právních předpisů vydávaných orgány samospráv na základě čl. 79 odst. 3 Ústavy a speciálního zákonného zmocnění je situace kvalitativně odlišná, a proto v tomto směru ustanovení zákona o Sbírce právních předpisů územních samosprávných celků nenapadá.
16. Co je ovšem zcela klíčové, je podle návrhovatelky skutečnost, že navázání platnosti a účinnosti právních předpisů samospráv výhradně na jejich vlastní úkony (jakkoli podmínky stanovuje z pochopitelných důvodů zákon) plní významnou úlohu i z hlediska decentralizace moci, která je žádoucí i s ohledem na princip ochrany menšin, o kterém ústavní pořádek hovoří v poněkud odlišné souvislosti, v daném kontextu je ale relevantní. Samosprávě by měl být v souladu s ústavním pořádkem garantován svébytný prostor, ve kterém se mohou uplatňovat představy odlišné od představ státní moci, a začasť může jít o představy menšinové. Dát státní moci do rukou tak silný nástroj, jako je podmínění nabytí účinnosti právních předpisů samospráv zveřejněním, je z tohoto pohledu krok výrazně riskantní a potenciálně zneužitelný.
17. Jako problematické se dále jeví to, že vyhlášování je svěřeno Ministerstvu vnitra, které je ve vztahu k samosprávám současně dozorovým orgánem. Jako daleko případnější (za

předpokladu, že bychom odhlédli od ostatních závažných výtek) by se z tohoto hlediska jevilo svěření této pravomoci jinému ústřednímu správnímu úřadu, např. Ministerstvu spravedlnosti. Navrhovatelka má za to, že tímto krokem by se nebezpečí zneužití pravomocí vůči samosprávám bezpochyby poněkud zmírnilo. S ohledem na skutečnost, že práva územně samosprávních celků jsou ústavně garantována, stejně s ohledem na principy dělby moci, kdy ve vazbě k výrazným kompetencím Ministerstva vnitra vůči samosprávám, o jejichž možné zneužití se rovněž navrhovatelka obává, navrhuje navrhovatelka zrušit s odkládací lhůtou současnou zákonnou konstrukci správce Sbírky jako jednu z možností zásahu Ústavního soudu.

(d) Test proporcionality

18. Navrhovatelka kvituje, že vláda v důvodové zprávě provedla test proporcionality, patrně v obavě z toho, že schválené úprava bude napadena před Ústavním soudem. Navrhovatelka této obavě přisvědčuje, s úvahami vlády vedenými při realizaci testu proporcionality se nicméně neshoduje a předkládá posouzení vlastní.
19. Prvním krokem testu proporcionality je test vhodnosti, jehož podstatou je kladení otázky, zda navržené opatření povede k deklarovanému cíli. Je-li cílem usnadnění přístupu k právním předpisům samosprávy, pak je patrně možné přisvědčit závěru, že mechanismus, který předpokládá jejich publikaci v jediné centrální sbírce, k vytýčenému cíli může vést, jakkoli je namístě klást si otázku, o jak výrazné usnadnění oproti současnému decentralizovanému modelu se jedná. To nic nemění na navrhovatelčině přesvědčení, že jde o ústavněprávní období pověstného kanonu na vrabce, což dokládá v následujícím kroku.
20. Druhým krokem testu proporcionality je test potřebnosti (nutnosti), v jehož rámci se řeší, zda opatření zvolené v zájmu jedné ústavním pořádkem aprobované hodnoty není ve vztahu k dotčeným ústavním pořádkem chráněným hodnotám, principům a pravidlům příliš invazivní, resp. zda nepřicházejí v úvahu mírnější opatření dosahující téhož účelu. V tomto případě – s přihlédnutím k dosavadním navrhovatelkou vedeným úvahám – již souhlasit v žádném případě nelze. Vláda měla k dispozici celou paletu nástrojů, z nichž některé byly zmíněny výše (např. využití informací, kterými již disponují kraje, Ministerstvo vnitra a ústřední správní úřady), jiné jsou snadno představitelné, a to i za předpokladu, že zveřejnění v centralizované celostátní sbírce nebude nijak navázáno na jejich platnost. Pro tuto podmíněnost neexistuje zejména v případě obecně závazných vyhlášek žádný ospravedlnitelný důvod. Je-li cílem skutečně usnadnění přístupu k právním předpisům samosprávy, neuvědomuje si navrhovatelka žádný důvod, který by legitimizoval etatizaci samosprávních právních předpisů.¹ Je třeba si uvědomit, že jde o dvě odlišné otázky, jakkoli vláda podstatu této záležitosti zamlžuje.
21. Posledním krokem testu proporcionality (přiměřenosti) je test přiměřenosti v užším slova smyslu, kdy se vedle sebe kladou proti sobě stojící hodnoty, principy a pravidla a zvažuje jejich relativní váha v širokém kontextu. Některé úvahy již byly předestřeny, a tak se v tomto bodě navrhovatelka omezuje pouze na sdělení, že oba principy, resp. hodnoty mají zakotvení v první hlavě Ústavy, tudíž je lze počítat mezi podstatné náležitosti demokratického právního státu, a v případě jejich střetu nebo střetu z nich vyplývajících principů či pravidel je třeba oba v maximální možné míře šetřit. Jak bylo vyloženo, této maximě se postup zvolený vládou

¹ V neposlední řadě by navrhovatelka ráda upozornila na určitou nekonceptnost, když na straně jedné vláda klade na samosprávy nové požadavky ohledně podoby jejich webových stránek (mj. v oblasti přístupnosti), ze které se zdá vyplývat jejich zvýšený obecný význam, a na straně druhé nyní jednu z nejvýznamnějších obsahových složek, tedy právní předpisy samosprávami vydávané, z těchto webových stránek vyjímá.

z nesrozumitelných důvodů vymyká, a to jednostranně na úkor práva na samosprávu a z něj vyplývajícího práva na samosprávnou normotvorbu.

(e) **Závěrečné poznámky**

22. Navrhovatelka, která obsáhle čerpala z odůvodnění vládních návrhů, by se na závěr ráda distancovala od představy, která se v nich jejich čitateli podsouvá. Příběhu o samosprávách, které nejsou s to plnit povinnosti, a proto přichází jako trest radikální změna koncepce ve smyslu její etatizace, schází několik důležitých detailů. V první řadě není závažnost tohoto problému, který vyvolal potřebu novelizace, nijak kvantifikována.
23. Pokud bychom ale vládní východiska přijali, je obtížné přijmout zamlčování podílu státní správy na stávající situaci. Pokud jde skutečně o tak závažný a dlouholetý problém, proč na něj státní správa nereagovala dříve? Kolika novelizacemi bylo zasaženo do podoby ustanovení upravujících samosprávnou normotvorbu, aby byly tvrzené potíže překonány?
24. Kromě (domnělé) pasivity státní správy, která nyní překvapivě ústí v radikální změnu koncepce normotvorby samospráv, zaráží i skutečnost, že k předpisům správních úřadů a samosprávy vláda přistupuje necitlivě bez potřebného rozlišení, nepřikládá patřičný význam specifickému charakteru obecně závazných vyhlášek jakožto originárních samosprávných právních předpisů a ignoruje ústavní a politický rozměr práva na samosprávu, o jehož ochranu ze strany Ústavního soudu žádáme.

Jedním z tíživých momentů představuje pro samosprávy role, kterou jí vláda připisuje. Je namístě citovat z vládního návrhu: „*Podle navrhované koncepce bude mít Sbírka právních předpisů překlenující charakter a následně bude nahrazena novým modulem systému e-Sbírka. Jeho vytvoření je plánováno v návaznosti na dokončení systému e-Sbírka a e-Legislativa jako rozvojový projekt tohoto systému, přičemž základem jeho tvorby se stanou právní předpisy a další akty zahrnuté do Sbírky právních předpisů. Splní se tak základní předpoklad pro začlenění těchto předpisů do e-Sbírky – shromáždění všech platných a účinných právních předpisů vydaných relevantními subjekty a jejich příprava pro budoucí integraci do e-Sbírky.*“ V této souvislosti je příznačné, že projekt e-Sbírky byl již vícekrát odložen – a přitom jde o s ohledem na počet aktérů a z něj vyplývající komplikovanost výrazně snazší, než jaký představuje Sbírka právních předpisů územních samosprávných celků a některých správních úřadů. Stávají se tímto krokem samosprávy jakýmiisi pokusnými králíky? Znamená to, že to, co dosud nezvládl stát realizovat v případě vlastních předpisů, si nyní ve velmi krátkém čase² bude testovat na normotvorbě územních samosprávných celků? S ohledem na četné nezdary státu na poli informačních systémů je zcela legitimní položit si otázku, zda je vzhledem k očekávané účinnosti obou napadených předpisů vůbec reálné očekávat, že bude příslušná aplikace závčas připravena – a plně funkční.

25. Také překlenující charakter Sbírky vyvolává zásadní rozpaky. Na to, že má jít o pouhé provizorní řešení, uvaluje napadený zákon na samosprávy povinnosti značného rozsahu a závažnosti. Navrhovatelům je představa samospráv jako pokusných králíků pro testy prováděné státní správou zcela cizí. V případě, že se v tomto provizoriu nová koncepce neosvědčí, bude následovat návrat k původní úpravě? Vyloučit to patrně nelze. Nelze se ale rozhodně spokojit s přístupem, který ústavně garantovanou samosprávnou normotvorbu přehlíží a nijak ji kvalitativně nevyděluje z rámce ostatní veřejné správy.

26. Na tomto místě se také sluší poznamenat, jak specifická je velikostní struktura samosprávy v ČR, především pokud jde o obce. Z celkového počtu 6.250 obcí jich téměř 1900 jsou obce do 250 obyvatel, u nichž zpravidla jsou všechny funkce zastupitelů vykonávány neuvolněným způsobem výkonu funkce. Jinými slovy zastupitelé se o svou obec starají ve svém volném čase, při svém zaměstnání či podnikání, často již v důchodovém věku. Obecně v ČR klesá zájem občanů o zapojení se do správy veřejných záležitostí formou výkonu pasivního volebního práva. Tento trend je patrný i u komunálních voleb. Navrhovatelka tak upozorňuje, že i podle zjištění Českého statistického úřadu v komunálních volbách 2018 výrazně narost počet obcí, v nichž byla k volbám podána jen jediná kandidátka (a volby se tak de facto nekonaly). Tento trend je vysoce negativní a rizikový vzhledem k počtu samostatných obcí a důsledků, které neustavení vedení obce má pro stát samotný (včetně rozpočtových – viz nesení nákladů tzv. nucené správy), ale také i na kvalitu demokracie, která je imanentně založena na možnosti výběru³. Navrhovatelka se proto obává, že další významná byrokratická povinnost, která mění současný způsob poměrně snadného poskytování přijatých předpisů obcí ústředními orgány státní správy, resp. dozorovým orgánům (viz bod 11. shora), kdy také nový zákon přináší celou řadu povinností (viz např. § 2 odst. 3 zákona), jež budou mít menší obce výrazný problém plnit.

27. Navrhovatelka ze všech uvedených důvodů navrhuje vynětí předpisů územních samosprávných celků – obecně závazných vyhlášek - z působnosti napadených zákonů, a to cestou zrušení předmětných ustanovení Ústavním soudem. Napadeno je jak ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) (slova „*obecně závazné vyhlášky a*“), tak ustanovení § 2 odst. 1, § 4 odst. 1 a § 9 odst. 1 a odst. 3. Ustanovení § 2 odst. 1 a § 4 odst. 1 jsou v celé šíři napadena, neboť z pohledu navrhovatelky není představitelný jiný zásah do těchto ustanovení, který by při respektu k principu minimalizace zásahu nevytvořil aplikačně krajně nekomfortní situaci. Navrhovatelka si je vědoma, že v důsledku vyhovujícího nálezu Ústavního soudu by nebyla na zákonné úrovni upravena pravidla pro vyhlásování právních předpisů územně samosprávných celků. Ovšem možnost pro jejich vydávání je originární a plyne přímo z Ústavy. Důvodem pro napadení § 9 odst. 3 pak je přesvědčení o tom, že je-li protiústavní podmínění platnosti samosprávných právních předpisů, zejména obecně závazných vyhlášek, obecně, je tím spíš protiústavní podmiňovat ponechání platnosti předpisů přijatých přede dnem účinnosti zákona jejich zveřejněním v nové Sbírce; navrhovatelka má za to, že restriktivnější cesta při formulaci petitu nebyla ani v tomto případě možná. V důsledku výše uvedeného pak bylo nezbytné napadnout rovněž příslušná ustanovení obecního a krajského zřízení. Pokud jde o správce registru právních předpisů územně samosprávných celků, navrhuje navrhovatelka odklad vykonatelnosti případného vyhovujícího nálezu Ústavního soudu, posouzení však plně náleží do působnosti Ústavního soudu.

³ https://www.lidovky.cz/domov/obci-s-jednou-kandidatkou-pribyva-obcane-maji-na-vyber-jen-z-jedne-strany.A180930_154523_ln_domov_vlh

III. Žádost o přednostní projednání

28. Navrhovatelce nezbyvá, než požádat o přednostní projednání svého návrhu, přestože samotný obor právní regulace a také současné „pandemické období“ by zřejmě (kriticky vzato) neodůvodňovaly takový návrh sám o sobě. Napadená ustanovení však mají nabýt účinnosti dne 1.1.2022. Přednostním projednáním mohou být protiústavní dopady napadeného zákona odvráceny, aniž by došly v uvedení v život a vyvolání nepochybného zmatku u napadaného právního předpisu i v částech, které stojí dle navrhovatelky v rozporu s ústavním pořádkem. V tomto smyslu musí navrhovatelka odkázat na nález Ústavního soudu ve věci přímého zveřejňování oznámení dle zákona o střetu zájmů (viz Pl. ÚS 37/17), kdy Ústavní soud sice klíčové části návrhu skupiny senátorů vyhověl, ovšem Ministerstvo spravedlnosti ČR ani zatím neupravilo svou aplikační praxi, protože v důsledku další obrany ze strany dotčených komunálních politiků se jejich práv zastal Nejvyšší správní soud (rozsudek sp.zn. 9 As 173/2020 a další) a z tohoto postupu ministerstva vznikla velké množství dalších sporů. Těmto důsledkům ohledně pochybností nabytí účinnosti originálních právních předpisů územně samosprávných celků lze předejít bez dalšího posouzení návrhu Ústavním soudem do data nabytí účinnosti dotčeného zákona, protože také svůj návrh skupina senátorů prodává bez zbytečného prodlení od publikace zákona ve Sbírce zákonů.

IV. Závěrečný návrh

S ohledem na výše uvedené se navrhuje, aby Ústavní soud vydal tento nález:

1. Slova „obecně závazné vyhlášky a“ v ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) a ustanovení § 2 odst. 1, § 4 odst. 1 a § 9 odst. 3 zákona č. 35/2021 Sb., ustanovení § 12 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění zákona č. 36/2021 Sb., ustanovení § 45 zákona č. 131/2000 Sb., ve znění zákona č. 36/2021 Sb., a ustanovení § 8 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění zákona č. 36/2021 Sb., se z r u š u j í uplynutím dne vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů.

2. Ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 35/2021 Sb. se zrušuje dnem uplynutím jednoho roku ode dne vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů.

Skupina senátorů Parlamentu ČR
jednající **Michaelem C a n o v e m**, senátorem

zastoupena JUDr. Stanislavem **P o l č á k e m**, advokátem